

Od autorky bestselleru *Zmija a křídla noci*

Carissa Broadbent

MOTÝL

VEŠTKYŇA
a dobyvatel'

VEŠTKYŇA
a dobyvatel'

VEŠTKYŇA a dobyvatel'

Carissa Broadbent

VYDAVATELSTVO MOTÝL

SLAYING THE VAMPIRE CONQUEROR

Copyright © 2023 by Carissa Broadbent

All rights reserved.

Cover photo © Natalie Bernard

Translation © Kristína Kohanová, 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-389-7

Poznámka autorky:

Tento príbeh obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné, vrátane násilia, a to páchaného aj na deťoch, vojny, drogovej závislosti alebo explicitných sexuálnych scén.

1

Zrak mi už nechýbal. Aj tak to nebol veľmi efektívny spôsob vnímania okolia. Bol len akousi barličkou. To, čo som dostala namiesto neho, bolo omnoho efektívnejšie.

Ako príklad mi poslúži práve tento moment. Stojím chrbtom pritisnutá k stene a s dýkou v ruke čakám na príležitosť, keď budem môcť zabiť muža v druhej miestnosti.

Ak by som sa spoliehala iba na zrak, musela by som nakuknúť cez dvere a riskovať, že ma uvidia. Musela by som sa riadiť tým, čo by som v tme dokázala rozoznať. Silno zažmúriť oči a sústreďiť sa na svoj cieľ a jeho milenku, obrys zvíjajúcich sa tiel a zvažovať, ako urobiť prvý krok.

Je to príšerný spôsob práce. Neefektívny. Ponúka toľko príležitostí na pochybenie.

Namiesto toho som *cítila*. *Vnímala som*. Vďaka mágii vlákien som stále dokázala vnímať hranice fyzického sveta – farbu a tvar, prostredie, líniu tváre, neprítomnosť alebo prítomnosť svetla – a ešte oveľa viac, čo sa mi pri mojej práci aj nesmierne hodilo.

Mojím cieľom bol mladý šľachtic. Pred šiestimi mesiacmi mu zomrel otec. V priebehu niekoľkých týždňov po tom, čo dostal kľúče od otcovho sídla, začal využívať novonadobudnuté bohatstvo a moc na okrádanie svojich ľudí a hromadenie ďalšieho bohatstva pre pythorského kráľa.

Jeho podstata bola teraz plná túžby. Ako Arachessenka som nevedela čítať myšlienky, nie naozaj, ale nepotrebovala som vedieť, na čo myslí. Načo by mi boli jeho myšlienky, keď som videla priamo do jeho srdca?

„Ešte,“ zastonal ženský hlas. „Prosím, neprestávaj.“

Odpovedal jej zamrmlaním, jeho slová sa stratili v jej vlasoch. Jej túžba bola úprimná. Jej duša sa chvela a pulzovala jej telom – jej rozkoš sa stupňovala, keď zmenil polohu a pritlačil ju k posteli. Na krátky okamih som sa neubránila závidia, že tento had má lepšiu sex ako ja.

Túto myšlienku som však rýchlo zahnila. Arachessenky nesmeli oplakávať veci, ktorých sa vzdali v mene svojej bohyně – Acaeje, Tkáčky osudov, Strážkyne neznáma, Matky čarodejníctva. Nemohli sme oplakávať zrak, samostatnosť, kúsky svojho tela vyrezané pri obete. A nie, nemohli sme oplakávať ani sex.

Kiežby si pohli.

Oprela som sa o stenu a frustrované som vydýchla cez zaťaté zuby. Zažmurkala som a mihalnice sa mi obtreli o látku pásky, ktorá mi prekryvala oči.

{Teraz?}

Raethin hlas sa veľmi potichu ozval v zadnej časti mojej hlavy – bola takmer mimo dosahu šepotu, až dole na schodoch, pri vchode do domu na pláži. Keď mi prehovorila v myslí, cítila som slabú ozvenu oceánskeho vetra, ktorý jej hladil tvár.

{Ešte nie.} Odpovedala som.

Cítila som jej podráždenie.

{Neviem, koľko času nám ešte zostáva. Teraz je rozptýlený, nie? Zabi ho a vypadni, kým nedáva pozor.}

Nuž, bol rozptýlený, a poriadne. Jeho milenka teraz nebola jedinou hlasnou osobou v miestnosti, jeho dychčanie sa odrážalo od steny za mnou.

Neodpovedala som okamžite.

{Sylina...} Raeth začala.

{Chcem počkať, kým to dievča odíde.}

Ako som predpokladala, Raeth ma vysmiala. *{Čakať, kým to dievča odíde? Ak budeš čakať tak dlho, niekto si všimne, že niečo nie je v poriadku.}*

Zovrela som čelist' a neodpovedala som, nechala som jej Šepot zaniknúť vo zvukoch nadšeného vyvrcholenia nášho terča.

Šepot bol veľmi užitočný. Komunikácia, ktorá sa nedala odpocúvať. Nepotrebovali sme rozprávať a rovnako sme nepotrebovali vidieť. Bol to dar od Tkáčky, za ktorý som bola veľmi vďačná.

... na druhej strane, nikdy som sa nemohla tváriť, že som niečo nepočula.

{Sylina!}

{Možno to nevie.} Odpovedala som jej.

Čím je. Kým je. Čo robí a pre koho to robí.

Nemala som žiadne výčitky svedomia, že som šľachtica chcela zabiť. Cítiť telo zločinca umierať pod mojou rukou a chladnúť mi robilo väčšiu radosť, ako by malo. Bolo to moje tajomstvo, moja malá tajná nerest'. Lenže to dievča...

Opäť sa mi v hlave ozval Raethin posmech.

{Ona to vie.}

{Ona...}

{Ak s ním spáva, tak to vie. A ak nie, má príšerný vkus na mužov. Aký je v tom rozdiel?}

A vtom som to zacítila.

Vzduchom sa ozvalo náhle zadunenie. Zvuk, áno, vzdialené BUM, ale ten zvuk nebol ničím v porovnaní s pocitom, ktorý prerazil vláknami života pod fyzickým svetom, silou dosť mocnou na to, aby ich rozvibrovala.

Zmrzla som.

Môj cieľ a jeho milenka prestali.

„Čo to bolo?“ zašepkala žena.

Ja som sa však už na nich nesústredila. Nie pri sile vibrácií a Raethinej tichej panike, ktorá sa po vláknach pomaly šírla a valila ku mne ako prúd krvi.

{Raeth?}

Nič.

{Raeth? Čo to bolo?}

Zmätok. Strach. Cítila som ju, aj keď slabšie, pretože musela odísť od dverí – a potom sa rozbehla do ulíc mesta.

{Raeth!}

Už však bola mimo dosahu. Všetko, čo som z nej cítila, boli slabé ozveny.

Teda až do chvíle, keď som počula jej krik.

Arachessenka nesmie za nič na svete prerušiť misiú, dokonca ani kvôli záchrane života sestry. Lenže každá myšlienka na moje zásady zo mňa vyprchala vo chvíli, keď som pocítila jej hrôzu, vnútornú a ľudskú a príliš známou spôsobom, ktorý by som nikdy nahlas nepriznala.

Rozbehla som sa.

Po mramorových schodoch, cez dlážku, čerstvo pokrytú ani neviem čím, cez dvere, kde pred chvíľou stála moja sestra a stráži-la. Vzduch ma zasiahol, slaný a sladký ako oceán.

A s ním som zacítila aj *ich*.

Upírski votrelci.

Na tento okamih som nezabudla ani po desiatkach rokov. Presne si pamätám, ako som sa cítila, keď sa dostali na pevninu. Ich mágia ma znechutila, poškrvrnila a prekliala, vzduch voňal tak husto po krvi, že ma z neho takmer naplo.

Arachessenky sú dôkladne vyškolené v mágii každého boha. Od detstva sme boli vystavené všetkým druhom mágie, aj keď naše telá protestovali, aj keď nás pálili alebo lámali.

Okamžite som spoznala, že to je Nyaxiina mágia. Kacírka bohyňa, matka upírov.

Tej noci sa ich na naše pobrežie vyrútili stovky, možno tisícky.

Sluch bol zbytočný, všetky nárazy, výkriky a stony rozpadajúceho sa kameňa sa spájali do celku, ktorý do mňa vrazil ako prival vodopádu. Na chvíľu ma to ochromilo, pretože tých pocitov bolo priveľa – každá podstata, každá duša kričala naraz.

V tej chvíli som nevedela, čo sa deje. Až neskôr som pochopila, čoho presne som bola svedkom. Vedela som však, že toto nie je dielo pythorského kráľa. Boli to cudzinci.

{Raeth!}

Vrhla som volanie čo najďalej po vláknach a hodila som ho k nej ako sieť. A tam, blízko miesta, kde sa pevnina stretávala s morom, som ju zacítila. Cítila som, ako uteká – nie preč od výbuchov na pobreží, ale smerom k nim.

Nie.

Sprosté dievča. Hlupaňa. Impulzívna. Netrpezlivá.

Bežala som za ňou.

{Raeth! Vráť sa späť!}

Ibaže Raeth nepočúvala.

Blížila som sa, vyhýbala som sa kusom odlomených skál a zhlukom toho najzvláštnejšieho ohňa, aký som kedy cítila – nie horúceho, ale studeného, pohlcujúceho stromy a budovy. Hlava mi trpla, mágia kvílila od preťaženia, pretože som sa musela stále nanovo zorientovať v priestore.

Nevynechala som však ani jeden krok.

Raeth bola na pobreží. V dokoch. Obklopovalo ju mnoho, mnoho postáv – toľko, že som mala problém ich od seba oddeliť. Ludia, upíri. Nedokázala som ich spočítať. Bolo ich príliš veľa a prichádzali ďalší. Valili sa na pobrežie vo vlnách morskej peny, mágie, výbušnín a krvilačného hnevu, ktorý som cítila pulzovať v ich žilách.

{Sylina!}

Asha na mňa ostro zavolala. Dokonca sa trochu bála.

Nikdy predtým som zo svojej veliteľky necítila strach.

Tiež sa nikdy predtým nestalo, aby som ju neposlúchla.

V tej chvíli však Raeth vykričla. Vzduchom sa prehnal ďalší výbuch temnej mágie, taký silný, že keď zanikol, padla som na kolenná a do tela sa mi zabodávali úlomky móla.

A Raeth bola jednoducho preč.

Je ťažké opísať, aké to je cítiť smrť sestry. Nemohla som ju vidieť. Nepočula som jej hlas. Lenže keď ste v blízkosti inej Arachsesenky, jednoducho ju cítite tak, ako človek cíti teplo iného človeka, všetky jej vlákna spojené s vašimi.

To všetko bolo zrazu preč.

Mŕtvi nemali nite.

Raethina farba bola fialová. Niekedy trochu teplejšia, keď bola šťastná alebo vzrušená, vtedy mala žiarivo ružový odtieň radosti. Keď bola mrzutá, bola chladnejšia – ako búrkové mraky pri západe slnka.

Teraz tu nebolo nič, diera v nás všetkých tam, kde mala byť Raeth. Bolo zvláštne, ako mi to pripomínalo inú vzdialenú spomienku, tú, ktorú som už nemala mať. Aký to bol pocit byť svedkom života roztrhaného v nemilosrdných čelustiach vojny.

Aj Asha to cítila. Samozrejme, že to cítila. Cítili sme to všetky.

{Zabudni na ňu,} prehovorila Asha znova. *{Vráť sa. Musíme hneď odísť. Úlohu dokončíme inokedy.}*

Úloha? Koho teraz zaujímal ten úbohý šľachtic?

Mala som dôležitejšiu úlohu.

Pretože tam bol *on*.

Dokonca aj v mori upírov a mágie vynikal. Jeho prítomnosť bola väčšia ako čokoľvek iné, pôsobila ako gravitačná sila. Všetko ostatné – nespočetné duše, sivosť morskej peny, chlad noci – ho obklopovalo ako trón, akoby sa vesmír jednoducho krútil okolo neho, keď vystupoval z príboja.

Už vtedy som aj napriek chaosu a vlastnej nevedomosti tušila,

že som svedkom niečoho smrteľného, neuveriteľného a strašného. Od tej prvej chvíle som vedela, že je to vodca.

Preto som si jeho prítomnosť vypálila do duše. Každú jeho krivku. Každú vôňu, ktorá sa niesla cez morský vánok. Aj z tejto vzdialenosti som cez vlákna vycítila, ako vyzerá – že nosí drahé šaty a cez ne ešte drahšie brnenie. Vlasy mal dlhé a odrážali mesačné svetlo, pramene zmáčané slanou vodou sa mu krútili okolo ramien.

A, samozrejme, tie rohy. Čierne ako noc, vyčnievali mu z čela a stáčali sa dozadu. Nedali sa porovnať s ničím, čo som doteraz videla. Určite boli výsledkom nejakej temnej, neznámej mágie.

Bol prekliaty. Poškvrnený. Cítila som to aj odtiaľto. Ani si nepamätám, ako som siahla ponad plece a vytiahla luk, keď bezohľadne prekročil Reathino telo.

Bola som fantastická strelkyňa. Ľudské oči sú omylné, ale vlákna sa nedajú oklamať.

Mala som perfektnú príležitosť. Jedno vlákno tiahnuce sa od mňa priamo k nemu, do jeho srdca.

{Vráť sa, Sylina!}

{Trafím ho.}

{Je príliš ďaleko.}

Nebol.

Natiahla som tetivu.

{Nemôžeme tu stratiť ďalšiu sestru!} zrevala Asha tak silno, až som sa pri jej slovách zakolísala a zatočila sa mi hlava.

Vystúpil na breh a vlákno medzi nami sa naplo. Cítila som, ako otáča hlavou. Zadával sa na mňa. Jeho jedovatá mágia sa kĺzala po vláknach až ku mne.

{Sylina, Zrakmatka ti prikazuje, aby si sa vrátila.}

Podarilo by sa mi to.

Podarilo by sa mi to.

Ruky sa mi triasli. Venovala som všetky svoje sily na to, aby som tieto pocity ignorovala a sústredila som sa len na neho. Nič iné neexistovalo.

Zrakmatka ma však sledovala. Žiadna zo sestier nikdy neodignorovala jej príkaz.

Zložila som luk a cúvla do chaotickej noci. Kým som dorazila k Ashi, moja mágia a zmysly boli také preťažené, že som sa potkýkala o kamene na ceste. Vedela som, že v pevnosti ma čaká trest, ale bolo mi to jedno.

Tá chvíľa bola pre mňa dostatočným trestom.

Okamih, keď som ho nechala ísť.

O tomto momente budem premýšľať ešte veľmi dlho.

2

Keď sa vzdávame svojich očí, je to pomalý proces. Obeta, ktorú dávame po častiach každý deň, nie naraz. Zrakmatka mi raz povedala, že to takto pre Acaēju znamená viac. Jediné gesto môže byť impulzívne. Unáhlené. Môžeme ho oľutovať. Rozhodnutie, ktoré vykonávame každý deň v priebehu jedného roka, však nikto nemôže považovať za unáhlené. Každý deň sa rozhodneme, že svojej bohyni odovzdáme svoje oči, a každý deň to myslíme vážne.

Bol to spravodlivý obchod. Arachessenky ma predsa zachránili.

Mala som len desať rokov, ale bola som staršia ako väčšina. Veľmi dobre som si uvedomovala, čo sa deje, a budem si toho vedomá navždy. Od mojich sestier ma tých desať rokov života bude navždy oddeľovať. Väčšina z nich si sotva pamätá proces ich zasvätenia a nespomínajú si ani na život pred príchodom sem. Arachessenky a Solná pevnosť je všetko, čo poznajú. Niekedy ich ľutujem, pretože by toto miesto milovali ešte viac, keby chápali, aké je to žiť mimo neho.

Ja som si to pamätala. Pamätala som si všetko.

Bola som dosť stará na to, aby som si pamätala, ako páli každá kvapka maratínskeho extraktu, ktorú mi naliali do očí. Bola som dosť stará na to, aby som si pamätala vízie, ktoré prišli potom, vízie, po ktorých som sa v noci budila uplakaná. A predovšetkým som bola dosť stará na to, aby som si pamätala, že tá bolesť bola v porovnaní so životom tam vonku ako objatie.

Ludia si mysleli, že žijeme tak izolovane, že nevieme, čo o nás hovoria. Blázni. Počuli sme všetko. Vedela som, že si ľudia myslia, že sme šialené, akoby sme vykonávali nejaké nepredstaviteľné obety. Nebola to žiadna obeta. Bola to výmena: *Zavri oči, dieťa, a uvidíš celý svet.*

Neboli sme slepé, ako si ľudia mysleli. Vlákna života, ktoré sa tiahli naším svetom, a to, že sme ich vedeli ovládať, nám stačilo. Vedeli sme všetko, čo sme potrebovali. Všetko a ešte viac.

Prvýkrát, keď sa nado mnou Zrakmatka sklonila a pritlačila mi ruky ku kamennému stolu, som sa zľakla, hoci som bola dosť múdra na to, aby som vedela, že sa nemám čoho báť. Ešte som si nezvykla na pohľad na Arachessenky a ich zakryté oči. Keď sa nado mnou Zrakmatka skláňala, nevedela som, kam sa mám pozerať, a tak som hľadela na jej karmínovú hodvábnu pásku, previazanú cez oči. Bola to žena, ktorá sa vzoprela času. Slabé vrásky okolo úst a nosa len málo otupovali jej podivuhodne mladistvý vzhľad.

„Musíš zostať pokojné, dieťa,“ povedala. „Aj keď stojíš pred veľkou bolesťou. Pamätáš si, ako na to?“

Páčil sa mi jej hlas. Bol hladký a jemný. Hovorila so mnou, akoby rešpektovala moju zraniteľnosť aj inteligenciu, čo bolo medzi dospelými veľmi vzácné. V okamihu, keď som ju stretla, som vedela, že by som pre ňu urobila čokoľvek. Tajne som si predstavovala bohyňu Acaeu s jej tvárou.

„Rozumieš, Sylina?“ opýtala sa znova, keď som neodpovedala.

Bolo to prvýkrát, čo ma oslovila mojím novým menom. Bol to príjemný pocit, akoby sa mi práve otvárali nové dvere.

Prikývla som, v ústach som mala sucho. „Áno, rozumiem.“

Už vtedy som vedela, že ide o ďalšiu skúšku. Testovali ma už predtým, ako ma pustili do Solnej pevnosti. Schopnosť znášať bolesť bola neodškriepiteľnou zručnosťou. Bola som v tom dobrá. Presvedčila som o tom aj sestry, keď som im ukázala svoje zlomené prsty.

Zrakmatka sa na mňa usmiala a potom kývla na sestru po mojom boku.

Keď bolo po všetkom, po tvári mi stekali slzy a v hrdle sa mi hromadila krv z jazyka, do ktorého som si hrýzla tak silno, že som ešte týždeň potom nemohla jesť tuhú stravu.

Stálo to však za to. Neskôr mi povedali, že som bola jediný nováčik, ktorý nevydal ani hláska.

UŽ SOM SI NEVŠÍMALA, že Zrakmatka má previazané oči, pretože som, tak ako všetky sestry, mala svoju vlastnú hodvábnu šatku. Dnes večer som mala na sebe svoju červenú, v rovnakom odtieni, aký si obliekala Zrakmatka, keď sa nado mnou skláňala pred pätnástimi rokmi. Bola to náhoda, zhoda okolností, na ktorú som si spomenula až teraz, keď som sedela pri spoločnom stole so sestrami a prsty som mala zaborené v kryštálikoch soli, rozsypanej pozdĺž veľkého okrúhleho stola. Zišlo sa nás tu štrnásť a každá z nás pritlačila ruku na soľ. Bol to náš rituál spojenia medzi sebou navzájom a Tkáčkou, Panovníčkou osudu, bohyňou Acaejou, ktorej sme všetky prisahali svoju nekonečnú vernosť.

Veľmi dobre som si však uvedomovala prázdne stoličky. Od nášho posledného stretnutia, keď sme sa s Ashou vrátili z juhu na začiatku invázie, ich bolo ešte viac.

Nebolo možné necítiť ich neprítomnosť. Prerušené spojenia, nedotknutá soľ.

Reath sme stratili pri ich prvom vylodení. Neskôr sme v Brelese prišli aj o Vimu. Ďalšie mesto dobyté útočníkmi, ďalšia stratená sestra.

Upíri sa presúvali rýchlo. Neustrácali čas. Bolo jasné, že ich cieľom je ovládnuť celú Glaeu. Prečo by inak začali na najjužnejších brehoch a potom sa pomaly presúvali na sever?

Preto ma neprekvapilo, keď si Zrakmatka odkašľala a povedala: „Upíri dobyli Vaprus.“

Hrobové ticho. Všetky sme cítili, ako sa po vláknoch šíri strach a smútok.

Obrátila som sa k tretej prázdnej stoličke. Nemusela som sa pýtať, aby som poznala pravdu. Iba mladšia sestra Yylene šepľala: „Amara?“

Zrakmatka pomaly vzdychla. Všetci sme pocítili jej smútok, skôr ako sme začuli jej slová. „Mŕtva.“

Yylene si zahryzla do pery a pleciami jej sklesli. Mala len sedemnášť rokov. Strata ju ešte stále zasiahla hlboko. Tieto straty nás všetky zasiahli hlboko, my ostatné sme sa len lepšie naučili zakrývať rany. Zošiť ich vláknami našej ďalšej úlohy.

Zaľala som zuby a snažila som sa odohnať svoju frustráciu, skôr ako ju vycíti niekto iný. Za celý svoj život som sa necítila viac prijatá ako tu pri tomto stole, spojená so všetkými svojimi sestrami, so Zrakmatkou, so samotnou bohyňou Aceajou. Lenže v posledných týždňoch sa mi to, čo som kedysi cítila ako spojenie, začalo javiť ako narušenie súkromia, pretože bolo pre mňa čoraz ťažšie udusiť myšlienky, ktoré by som nemala mať.

„Máme nejaké ďalšie informácie o tom, čo je ich cieľom, Zrakmatka?“ opýtala sa Asha. Trochu ma potešilo, keď som v jej slovách zacítila hnev.

„Predpokladám,“ odvetila Zrakmatka pomaly, „že nás chcú dobyť.“

„Obitraenčania sa ešte nikdy predtým nepokúsili dobyť ľudské národy.“

Obitraenčania – obyvatelia kontinentu Obitraes, domova upírov a územia Nyaxie, kacírskej bohyne. Obitraes sa skladal z troch kráľovstiev: Rodu tieňa, Rodu temnoty a Rodu krvi. Vždy medzi

sebou súperili, ale nikdy sa neodvážili vstúpiť na ľudské územia – aspoň nie takto organizovane. A toto? Toto nebolo nič iné ako organizovaný vstup. Toto bola armáda.

„Vieme, že Rod krvi je najnevypočítateľnejší z upírskych rodov,“ povedala Zrakmatka. „Teraz sa nedá s určitosťou povedať, prečo sa rozhodli presunúť sem.“

„Nebolo vydané oficiálne vyhlásenie?“ opýtala sa Asha.

„Nie. Kráľ z Rodu krvi nám oficiálne nevyhlásil vojnu.“

„Takže ten muž, ten veliteľ... mohol by konať nezávisle?“

„To nevieme.“

V hlase Zrakmatky bolo cítiť istú bezmocnosť ženy, ktorá nikdy predtým nebola bezmocná. Nepočúvalo sa to ľahko.

Všetky sme dlhú chvíľu mlčali.

„Možno je to forma milosrdenstva,“ prerušila nakoniec ticho Asha. „Nechajme ich, nech sa navzájom zničia. Navzájom sa preriedia.“

Obrátila som hlavu k Ashe. Nedokázala som v sebe udusiť náhlu vlnu rozhorčenia nad týmto výrokom.

Zahryzla som si do jazyka, priamo cez jazvu z čias, keď som mala desať rokov, až kým bolesť nepreghlušila hnev.

Bolo však neskoro. Cítila som na sebe pohľad Zrakmatky.

„Chceš niečo povedať, Sylina?“

„Nie, Zrakmatka.“

„Tu si neklameme.“

Tento refrén sa pri stole ozýval často, keď sme svoje prsty prítlačali na soľ – a možno to bola pravda, pretože sme nikdy neboli viac odhalené jedna druhej ako pri tomto stole. To však neznamenalo, že neexistovali myšlienky, ktoré bolo neprípustné vyjadriť, či dokonca cítiť.

Nemala som odpovedať.

Skôr ako som sa však stihla zastaviť, som prehovorila: „Takýmto prístupom by sme mohli zaplatiť vysokú cenu na ľudských životoch.“

„Myslela by som si, že práve ty, Sylina, tomu rozumieš,“ odvetila Asha takým ľútostivým tónom, až som mala chuť preskočiť stôl a dať jej facu. „Konáme len na základe vôle Acaeji. Nie podľa našich osobných pocitov.“

Áno. Pravda. Pythorský kráľ spustošil našu krajinu a od svojej vlastnej nemilosrdnej dobyvačnej cesty spreď dvoch desaťročí zanechal Glaeu v neustálej vojne. Lenže ani to nestačilo na to, aby Arachessenky konali. Arachessenky sa nerozhodovali na základe morálky – nejakého vymysleného meradla dobra a zla –, hoci bolo jasné, že pythorský kráľ sa mýli bez ohľadu na meradlo. Tkáčka nám však ukázala, že kráľ narušil viac než len morálne zákony, narušil prirodzený poriadok. Jeho činy vychýlili náš svet zo správneho smerovania.

To definuje nepriateľa Arachesseniek. Vôľa Acaeje.

Rovnováha. Nie zlo alebo spravodlivosť.

Ibaže toto... bolo to...

„Acaeja neprechováva nenávisť voči Nyaxiiným deťom,“ pripomenula mi Asha. „Možno ich podporí. Niekedy bohovia považujú takúto očistu za nevyhnutnú.“

„Očistu?“ vybuchla som, príliš nahnevaná na to, aby som sa ovládala.

„Žiadny pokrok nie je zadarmo.“

V poslednom čase som sa nedokázala ovládať. Bola som príliš prchká. Najmä keď išlo o Ashu. Stačilo mi počuť jej hlas a spomenula som si na jej príkaz stiahnuť sa.

Mohla som vtedy vystreliť. Tieto prázdne stoličky by boli ešte stále obsadené.

A predsa som vedela, že má pravdu. Nyaxia, matka upírov, bola nepriateľkou Bieleho panteónu ľudských bohov. Pred dvetisíc rokmi, keď bola ešte len mladým, menším bohom, sa zamilovala do Alara, boha smrti, a vydala sa zaňho. Zvyšok Bieleho panteónu však ich vzťah zakázal, čo nakoniec viedlo k Alarovej poprave. Rozzúrená a zarmútená Nyaxia sa odtrhla od ostatných

bohov a vytvorila upírov – druh, ktorému sama vládla. Teraz ňou bohovia Bieleho panteónu opovrhovali. Jedinou výnimkou bola Acaea – jediná bohyňa, ktorá tolerovala Nyaxiu a jej upírsku spoločnosť.

Nebolo na nás, aby sme súdili nášho dobyvateľa.

Ja som to však chcela. Chcela som ho odsúdiť. Chcela som odsúdiť každého, kto spôsobil, že mesto vyzerá takto, že mám z neho rovnaký pocit ako zo svojho domova pred mnohými rokmi. Robilo to zo mňa zlú sestru. Aspoňže som si toho bola vedomá.

Jedna vec je ovládať výraz tváre. Rovnako ako zrak, aj mimika bola len povrchným ukazovateľom pravdy. Dokázala som ovládať každý sval v tele vrátane tých tvárových – oveľa ťažšie však bolo ovládať posuny mojej aury, tu pred mojimi sestrami, viditeľnejšie ako kedykoľvek predtým.

Práve teraz vo mne kypela zlosť. Hnev na nášho dobyvateľa. Hnev na Ashu za to, že sa odvážila tvrdiť, že jeho zabíjanie môže byť pre vyššie dobro.

A – nebudeme si klamať – hnev na Ashu za to, že mi nedovolila vystreliť.

{Chceš ešte niečo dodať, Sylina?} Asha ku mne prehovorila cez vlákna a ja som bola tak blízko k tomu, aby som jej odvrkla...

{Stačilo!}

„Stačilo!“

Zrakmatka prehovorila na oboch miestach súčasne – jej hlas sa predieral vzduchom aj vláknami. Všetky sme zmĺkli.

Pozbierala som sa.

„Sylina má pravdu,“ prehovorila Zrakmatka.

Pod páskou som prekvapene zdvihla obočie.

Pocítila som spokojnosť.

„Vieme lepšie ako ktokoľvek iný, že zlo môže mať rôzne podoby,“ pokračovala. „Áno, kráľ je náš nepriateľ. Ale to neznamená, že všetci jeho nepriatelia musia byť našimi priateľmi. Tento dobyvateľ je skutočne znepokojujúci.“

„Znepokojujúci“ by sa niekomu mohlo zdať ako mierny opis. Od Zrakmatky to však znelo ako zatratenie.

„Hovorila s tebou Tkáčka, Zrakmatka?“ opýtala sa Ylene neisto.

Dlho neodpovedala. Potom vstala, ale dlane stále pritláčala na soľ. „Je príliš skoro na to, aby sme mohli povedať, čomu Tkáčka verí. Ale všetci musíme byť pripravení na temné časy, ktoré nás čakajú. To je pravda, dcéry. Musíme nad tým popremýšľať. Preto teraz choďte a pripravte sa na večerné recitácie.“

Jednotnými pohybmi sme všetky rozsypali soľ po stole. Potom sme vstali. Chcela som nasledovať svoje sestry z miestnosti, ale Zrakmatka ma zastavila: *{Ty nie, Sylina. Ty pôjdeš so mnou.}*

3

Soľná pevnosť si vyslúžila meno vďaka svojej polohe v horách východnej Glaey, na známom neprístupnom kúsku krajiny. Hory, ktoré obklopovali pevnosť, boli vysoké, zradné, husté a neuveriteľne efektívne chránili pred cudzincami. Aj keby sa niekomu podarilo pevnosť nájsť – čo bolo samo osebe prakticky nemožné, vzhľadom na bezkonkurenčnú schopnosť Arachesseniek udržať tajomstvo –, cesta cez hory pešo by znamenala takmer istú smrť. Pohorie bolo také husté, že dokonca aj väčšinu magických ciest – už aj tak veľmi zriedkavých – bolo na takú vzdialenosť nemožné a nebezpečné zdolať. Ak neboli vaše súradnice veľmi, veľmi presné, mohli ste padnúť do rokliny. Čo sa aj raz stalo, asi sto rokov dozadu, keď sa nejaký úbohý zamilovaný čarodejník pokúsil prenasledovať objekt svojej náklonnosti späť do pevnosti...

Áno, existovalo mnoho praktických dôvodov, prečo bola Soľná pevnosť postavená práve tu, na mieste, kde sa hory stretávajú s morom, izolovaná od zvyšku sveta. Žiaden z nich však nebol estetický.

Napriek tomu všetkému bola krásna.

Nikdy predtým som sa necítila menšia, ako keď som ju uvidela po prvý raz ako dieťa. Akoby som sa ocitla medzi dvoma

božskými ríšami, horami na jednej strane a morom na druhej, obrovskými silami, ktoré zo mňa robili len kus bezvýznamného mäsa a kostí. Upevnilo to moju predstavu o Arachessenkách. Boli súčasťou niečoho väčšieho ako my všetci. Usúdila som, že Solná pevnosť bude to jediné, čo tu, na vrchole týchto dvoch svetov, môže existovať.

Samozrejme, už som to nevidela tak ako predtým. Niežeby som to svojim spôsobom nevníkala – niežeby som to stále neprežívala možno ešte hlbšie ako v ten deň. Teraz som predsa *cítala* svet okolo seba v každom zmysle, jeho prítomnosť ma ovijala zo všetkých strán. Každá zubatá rovina skalnatých útesov – sivá – valiaci sa príboj – zelená – prašná, suchá, bodajúca tráva – matne zlatá.

Nemala som prečo smútiť. Získala som viac, ako som stratila. To by som povedala každému, kto by sa ma na to opýtal.

Lenže časti môjho ja, ktorú som sa snažila pochovať, tajne chýbala možnosť *vidieť*. Niekedy, keď som sem počas tých rokov prišla, som sa snažila vyvolať si tú spomienku – spomienku na pohľad, keď som mala desať rokov.

„Si rozptýlená, Sylina,“ prehovorila Zrakmatka a ja som prudko otočila hlavou. Kráčali sme po kamenistých cestičkách pozdĺž útesov a držali si plášte pri tele, aby nás chránili pred slaným vetrom, ktorý nás štípal do tváří.

Mala pravdu. Bola som rozptýlená.

„Ospravedlňujem sa.“

V jej hlase som počula hrejivý úsmev. „Nemusíš sa ospravedlňovať. Straty sú ťažké. A viem, že stratiť Raeth bolo pre teba obzvlášť náročné.“

To som si na Zrakmatke vážila, už keď som bola dieťa. Bola predvídavá, mocná, prísna – to áno. Zároveň však bola aj milá, srdečná, prítomná. Presne to som tak veľmi potrebovala, keď som ju stretla. Stále som cítila, že ju potrebujem.

Z tohto dôvodu som sa jej ani nesnažila klamať.

„Nie je to pre mňa ľahké,“ priznala som.

„Raeth je živšia ako kedykoľvek predtým. Ale ja viem, že ty to vieš.“

„Áno.“

Posun, nie smrť. Neumierali sme. Arachessenky neverili na smrť, iba v zmenu. Tak ako strata očí neznamenal stratu zraku, ani strata tlkotu srdca neznamenal stratu života.

Napriek tomu bolo ťažké nesmútiť za niekým, kto teraz existoval len ako vzduch, zem a voda, v ktorých nebolo miesto pre spomienky, myšlienky a skúsenosti, ktoré robia človeka človekom.

„Čo ťa tak trápi, Sylina?“ spýtala sa Zrakmatka.

Neodpovedala som a ona sa potichu zasmiala. „Vždy si bola tajnostkárka. Už keď sme ťa našli.“

„Ja...“ slová som volila opatrne. „Mám pocit, že Raethinmu osudu sa dalo vyhnúť, a trápi ma to. To je moje bremeno, ktoré musím niesť, nie Ashino.“

„Nejde len o Raeth.“

Neodpovedala som. Nevedela som si predstaviť spôsob, ako to urobiť bez toho, aby som neznela urazene. Možno preto, že som sa tak cítila.

„V mene Tkáčky, Sylina, len mi povedz svoj názor.“ Zrakmatka ma láskavo potľapkala po pleci a pokrútila hlavou. „Nie sme na výsluchu.“

„Nerada dávam hlas myšlienkam, ktoré si to nezaslúžia.“

„A som si istá, že Acaea je vďačná za tvoju zbožnosť. Ale pobav ma.“

Mimovoľne som zaľala zuby, ako vždy, keď som si spomenula na výstrel, ktorý som premárnila.

„Mohla som to vtedy ukončiť,“ prehovorila som po dlhej chvíli.

„Mala som čistý výstrel. Chystala som sa ho využiť.“

„Prečo si to neurobila?“

Nepáčilo sa mi, keď to Zrakmatka robila – kládla otázky, na ktoré už poznala odpoveď, len aby nás prinútila povedať to nahlas.

„Pretože Asha mi prikázala, aby som sa vrátila.“

„Je to naozaj ten pravý dôvod?“

Zastavila som sa a otočila sa k nej. Zrakmatka pokračovala v chôdzi.

„Pokračuj,“ pobádala ma. „Prečo ti Asha povedala, aby si sa vrátila?“

„Mala pocit, že nám dochádza čas na útek.“

„To nie je jediný dôvod.“ Teraz sa zastavila aj ona a obrátila sa ku mne. „Arachessenky existujú len preto, aby plnili osud, ktorý nám Tkáčka ukazuje. Nie sme sudcovia. Nie sme kati. Sme stúpenci vôle bohyně Acaeji a vyznávačky neznámeho.“

Začervenala som sa od podráždenia, že mi to vysvetľovala, a tiež od rozpakov, že si Zrakmatka myslí, že je to potrebné.

„Ja viem, Zrakmatka. A som tomu oddaná.“

„Ja viem, že si, Sylina. Preto ti to hovorím. Pretože si oddaná Arachessenka. Odhodlaná sestra a dcéra Tkáčky. Viem, že s tým bojuješ. Myslím, že z dôvodov, ktorým ani ty sama nerozumieš.“

„Je tu toľko utrpenia,“ povedala som. „Nie je to len o Raeth alebo Ashe, je to...“

„Pripomína ti to tvoju vlastnú minulosť,“ doplnila Zrakmatka.

Zalial ma pocit hanby za obranný hnev, ktorý sa vo mne vzbúril.

„So všetkou úctou, Zrakmatka...“

Zdvihla ruku. Zdalo sa, že ten pohyb medzi nás postavil múr – jej prítomnosť sa zatlačila proti mojej. „Nemusíš so mnou súhlasiť ani sa so mnou hádať. Nakoniec, je jedno, či si myslíš, že mám pravdu alebo nie. Máš za sebou dlhší život za múrmi pevnosti ako väčšina Arachessianiek. Viem, že to pre teba bolo ťažké. V niektorých ohľadoch to ohrozilo tvoj výcvik a vytvorilo prekážky, ktoré, ako s hrdosťou hovorím, si prekonala.“

Tvár mi horela. Nerada som na to myslela. Už dávno som sa nemusela brániť proti nespočetným obvineniam, že nikdy nebudem dobrou Arachessenkou, pretože som bola príliš stará, keď som sem prišla.

„Vďaka svojej minulosti máš veľmi silný zmysel pre spravodlivosť. To z teba robí silnú bojovníčku s pevným presvedčením.“

Znamená to však aj to, že bojuješ s realitou, že na tomto svete nie je dobro ani zlo, rovnako ako nie je dobro ani zlo v nás. Len to, čo je podľa osudu správne.“

Priala som si, aby som jej mohla povedať, že sa mýli. Celé roky som sa snažila zo seba vytĺcť túto vlastnosť, tú časť, ktorá bola taká posadnutá spravodlivosťou a právom. A väčšinou sa mi to darilo.

Neexistovalo žiadne morálne dobro alebo zlo. Existovalo len to, čo bolo predurčené a čo nie. Čo bolo správne podľa vlákien, ktoré utkala naša bohyňa, a čo bolo odchýlkou od toho, čo malo byť. Posudzovať, čo je čo, nebolo našou úlohou.

Takmer som vyskočila, keď som na líci pocítila teplú ruku. Zrakmatka ma pohľadila, krátko a zľahka.

„Máš dobré srdce, Sylina,“ povedala. „Pre Acaēju je to dar, aj keď pre teba je to niekedy príťaž. Zmierni svoje očakávania od tohto sveta. Ale nesnaž sa úplne zhasiť svoj plameň. Budeš ho potrebovať na to, čo ťa čaká.“

Čo ma čaká?

Nepotrebovala som vidieť výraz jej tváre, aby som postrehla zmenu v jej správaní, akoby sa chystalo čosi slávnostné.

„O čo ide?“ spýtala som sa.

Zrakmatka sa odtiahla a pokračovala v chôdzi. Dlhú chvíľu neodpovedala. „Včera v noci som nazrela do temnoty.“

Zaváhala som.

Nazrela do temnoty. Išlo o pokročilú formu jasnoviectva, ktorú vykonávajú najvyššie postavené Arachessenky – zvyčajne len Zrakmatky. To bol teda dôvod, prečo bola posledných pár dní neprítomná. Nazeranie do temnoty bola dlhá, namáhavá úloha, ktorá ich na niekoľko hodín, niekedy aj dní, zanechávala v stave blízkom smrti. Výhodou však bolo, že sa priblížili k samotným bohom tak blízko, ako sa väčšina ľudí nikdy nedostane.

„Čo ste videli?“ spýtala som sa.

„Acaēja mi ukázala dobyvateľa. Ukázala mi strašné následky,

ktoré by nastali, keby sa mu podarilo splniť svoju úlohu. Jeho činy nie sú správne. Ohrozujú ríšu, Acaeju a celý Biely panteón.“

Zamračila som sa.

To bolo vážne, veľmi vážne obvinenie.

„Ako? Prečo?“ vyjachtala som.

Cítila som jej pokrivený úsmev. „Tkáčka, srdečne jej ďakujeme, je záhadná. Ukazuje mi len vlákna, nie celý obraz. Ale videla som dosť na to, aby som pochopila jej zámery. Dobyvateľa treba zastaviť.“ Zvrástila čelo. „Ak ešte stále ľutuješ ten premárnený výstrel, už dlho nebudeš.“

Na chvíľu som ostala ticho. Potom som prehovorila: „Chcete, aby som odišla.“

„Áno.“

„Ale ja som...“

„Potrebujeme oheň, dieťa,“ skonštatovala jednoducho Zrakmatka. „A ty ho máš. Ale ak túto úlohu nechceš...“

„Chcem ju.“

Hovorila som príliš rýchlo. Príliš horlivo.

Počas môjho pôsobenia medzi Arachessenkami som absolvovala mnoho misií. Všetky som vykonala zručne, presne a potichu. Trénovala som dvakrát tak usilovne, aby som vynahrádila svoj neskorý začiatok, aby som vyvrátila všetko, čo som vedela, že o mne ostatní hovoria. Dosiahla som uznanie. Rýchlo som stúpala po rebríčku a získala som si rešpekt, aj keď nie vždy náklonnosť.

Napriek tomu, v posledných týždňoch ma časti môjho ja, o ktorých som si myslela, že sú dávno preč, začali opäť trápiť. Skrývala som to, ako najlepšie som vedela, ale trápilo ma, že si to Zrakmatka všimla.

Videla som, ako boli iné sestry vyhnané. Naša bohyňa vyžadovala disciplínu, odstup. Nie citovú nestálosť.

Táto misia bola dar. Nechcela som ho premárniť.

Sklonila som hlavu. „Ďakujem, Zrakmatka. Prijímam túto úlohu.“

Zrakmatka ma chytila za bradu a zdvihla svoju sklonenú tvár.

„Všetci si zaslúžia ďalšiu šancu,“ povedala a zakvačila sa mi o rameno, aby sme kráčali spolu.

„Čo vieš o Krvorodených upíroch? O Rode krvi?“

Arachessenky podrobne študovali všetky kontinenty a ich hlavné kráľovstvá. Bolo ťažké dozvedieť sa o upírskych rodoch nejakej podrobnosti, pretože boli veľmi izolované, ale mali sme svoje spôsoby.

„Poznám niečo z ich histórie,“ odpovedala som. „Viem, aké je ich postavenie u ich bohyne.“

Nyaxia, matka upírov, bola povestnou ochrankyňou svojho ľudu a posledných dvetisíc rokov vládla výlučne nad kontinentom Obitraes. Kedysi dávno však Rod krvi Nyaxiu spochybnil a urazil, možno dokonca zradil, a to tak kruto, že ich radšej prekliala, než aby im dala dary zodpovedajúce darom ostatných dvoch rodov. O kliatbe sa vedelo len málo podrobností, len to, že na upírskych pomery mala za následok rýchlu, škaredú smrť. Rod krvi bol odsudzovaný nielen ľudskými národmi – ktoré nechceli mať nič spoločné so žiadnym z upírskych kráľovstiev –, ale aj ostatnými dvoma upírskymi rodmi.

„Vedela si,“ povedala Zrakmatka, „že majú veľký rešpekt voči jasnovidcom?“ To som nevedela.

„Takéto informácie, samozrejme, nezverejňujú,“ pokračovala. „Ale všetky veľké vojenské operácie Rodu krvi takmer vždy sprevádza jeden jasnovidec, ktorý sa zvyčajne zdržiava veľmi blízko vedúceho generála. Ich kráľ má zrejme jedného, ktorý sa od neho nikdy neodlepí.“

Je zvláštne, že kráľovstvo Nyaxie sa tak spolieha na veštcov. Nyaxia neponúkala svojim nasledovníkom žiadnu mágiu, ktorá by sa dala použiť na nahliadnutie do budúcnosti – čo znamenalo, že veštcovia museli byť ľudia, ktorí uctievali iných bohov, ponúkajúcich mágiu vhodnú na takéto veci. Ako napríklad Acaea.

„Náš dobyvateľ nie je výnimkou,“ pokračovala. „Aj on má jasnovidca. Pridaj sa k nemu, sleduj jeho armádu aj jeho pohyby. Ak

si získaš jeho dôveru, tvoja pozícia jasnovidky ti poskytne bezkonkurenčný prehľad o jeho pohyboch a zámeroch.“

„Hovoríte, že už má jasnovidca?“ spýtala som sa a Zrakmatka prikývla.

„Áno. Nateraz.“

Viac už nemusela hovoriť. Hneď som pochopila, čo mi chcela povedať – musím si vytvoriť vlastnú cestu.

„Jeho sily sa presúvajú na sever,“ pokračovala. „Neviem, aké sú jeho konečné zámery s našou krajinou, ale viem, že teraz sa presúva za pythorským kráľom. Musíme vedieť *prečo* a čo ešte zamýšľa. Sprevádzaj ho. A potom, keď príde správny čas, ho zabiješ.“

Pred rokmi by som ho možno chcela zabiť okamžite. Teraz som vedela, čo to znamená odrezať hadovi hlavu a nechať na jej mieste vyrásť ďalšie dve. Na to, aby sa to skončilo, by bolo treba viac ako jednu dýku do jeho srdca.

Možno to mohlo byť také jednoduché, keď sa vylodili. Nie však teraz, keď začal zapúšťať korene.

„Nebudem ti klamať, Sylina,“ šepla Zrakmatka. „Bude to nebezpečná a nepríjemná úloha.“

„Všetky úlohy sú nebezpečné a nepríjemné.“ Táto aspoň mala nejaký význam.

Prikývla, presne mi rozumela.

„Chod,“ pohnala ma. „Cestuj cez vodné hladiny. Dnes v noci sa presunie na juhozápad.“

Nehádala som sa. Nepýtala som sa, či sa môžem rozlúčiť.

Vlákna nás aj tak všetkých spájali.

Sklonila som hlavu. „Ďakujem, Zrakmatka.“

Vrátila som sa do pevnosti. Do hodiny som si pozbierala veci a odišla som.

Zrakmatka ma nenasledovala.

„Nech ťa Tkáčka sprevádza,“ zavolala za mnou a jej hlas sa stratil v oceánskom vetre.